

MOJA SJEĆANJA NA PROF. IMAKULATU BERNARDICU MALINKU

Nakon smrti moje majke, kao dijete od 11 godina, u jednoj prigodi našao sam se u kapelici samostana Družbe sestara Naše Gospe u Zagrebu, u Primorskoj ulici. Sestra Fides Vidaković iz Subotice bila je dugogodišnja znanica mojega oca i časna majka u toj družbi.

U samostanskoj kapelici za orguljama je sjedila mlada sestra Imakulata Malinka. Stroga, okrugla lica, na kojem je središnje mjesto pripalo vedrim očima, uokvirenim tankim pozlaćenim okvirom naočala. »Znaš, želiš li svirati orgulje, prvo moraš svirati Chopinove balade na klaviru«, rekla je.

Orgulje su prožimale moj život. Pamćenja koja sežu u djetinjstvo kažu da sam plakao na nedjeljnoj svetoj misi kada bi zasvirale orgulje. Jednom sam došao kući nakon nedjeljne svete mise i na upit moje bake jesam li plakao, odgovorio sam: »Nisam, ali mi se oširokio nos...« Moji su se roditelji upoznali na koru katedrale sv. Terezije Avilske u Subotici. Uz malu pomoć tadašnjega katedralnoga orguljaša, gospodina Marka Stantića. Moja je majka, naime, kod njega učila svirati orgulje, a u određenim je potrebama i zamjenjivala gosp. Stantića. Otac je prijateljevao s katedralnim orguljašem pa je često zalazio na kor. Tako su orgulje spojile moje roditelje.

Mnogo godina poslije, nakon smrti moje majke, kada sam bio mladi student medicine i poslije liječnik, upisao sam, kao izvanredni slušač, kolegij orgulja na Institutu za crkvenu glazbu »Albe Vidaković« Katoličkoga bogoslovnoga fakulteta u Zagrebu. Prvu sam godinu

bio u klasi prof. Željka Marasovića. Nakon njegova odlaska sedam sam godina bio učenik prof. Imakulate Malinke. Tijekom zimskih i ljetnih posjeta rodnoj Subotici znao sam četveroručno, na starom harmoniju, prosviravati mnoga djela za orgulje u kući gosp. Marka Stantića. Imao je vrlo bogatu zbirku orguljske literature. Nekada bismo gotovo potajice odlazili na kor i svirali orgulje. I danas mi se čini da bih zvuk Angsterovih orgulja subotičke katedrale mogao prepoznati među svim ostalim orguljama. Na neki sam način i ja bio, nakon moje majke, njegovim učenikom. Nije sudjelovao samo u mojoj glazbenoj izobrazbi nego i u stvaranju moje osobnosti.

Iz kapelice samostana u Primorskoj otišao sam s odlukom da ću svirati orgulje. Nikada nisam dosegnuo razinu sviranja klavira koju je tada spomenula sestra Imakulata. U sažetku svih tih sedam godina provedenih s prof. Imakulatom Malinkom, mogao bih reći da je bila čvrsta u zahtjevima, a blaga u postupcima i izričaju. Od momka koji iza sebe ima samo Hanonove vježbe za klavir učinila je da mogu svirati pojedina djela za orgulje njemačkoga orguljaša Maxa Regera. U dva navrata nastupio sam kao solist na orguljama u nastupima koje je »Collegium pro musica sacra« imao u Somboru

i Delnicama. U Somboru je izabrala baš mene da joj okrećem note tijekom izvedbe Vivaldijeve *Glorije*. Što može više i jače ispuniti mladoga studenta medicine?

Sjećam se da sam morao odlučiti kojim putem nastaviti: orgulje ili medicina. Jednostavno je rekla: »Ono drugo ti je bolje...« Tako sam dospio u svijet anesteziologije i intenzivne medicine, u svijet ljudske patnje i boli. Svijet koji traži bijeg u umjetnost.

Iz mojih učeničkih dana postoji zгода koja mi se urezala u sjećanje. Jedne sam zime dolazio na sat orgulja u večernjim satima. Vani je bio mrak. Dvorana trećega tečaja u staroj velikoj zgradi na Kaptolu imala je lijep koncertni klavir. Dok sam se kretao hodnicima, čuo sam da netko na tom klaviru svira, vrlo tankoćutno, Debussyjevu *Arabesque broj 1*. Ušao sam u dvoranu u kojoj je bio potpuni mrak. Za klavirom je sjedila Imakulata... Tiho sam sjeo u najbližu klupu.

Glazba nas je prenijela u neki drugi svijet. Nakon posljednjega takta ostali smo u mraku još neko vrijeme. Bez riječi. Zatim je slijedio uobičajeni sat orgulja. Pedalne vježbe, stari majstor, Bach, romantično djelo...

Znatno kasnije, u gluho doba noći, kada bi dežurstvo na zagrebačkom Rebru ušlo u mirnije vode, znao sam slušati tu *Arabesque*. Prenosila me uvijek u mir i ljepotu, i u moje studentske dane.

Zadnji susret bio je na Rebru. U njezinoj bolesničkoj sobi. Ja, liječnik pred mirovinom, ona pred »velikim putovanjem«. Riječi postadoše suviše...

Tijekom ispraćaja prof. Imakulate na zagrebačkom Miroševcu, na usponu od mrtvačnice do groba, u ljetnoj vrućini, u tihom žamoru onih koji su činili zadnji zbor kojim Imakulata dirigira, činilo mi se da povremeno čujem onaj klavir...

U Zagrebu 1. studenoga 2019.

Ante Marin Sekulić

MISA BREVIS

Misa brevis druga je po redu skladba u okviru projekta *Canticum novum* koji želi ponuditi skladbe za misni ordinarij ili ono što se naziva «misa» koje će biti po mjeri današnjeg liturgijskog promišljanja i slavlja, prilagođene zahtjevima crkvenih propisa o crkvenoj glazbi.

Skladbe su stoga pisane u jednostavnom stilu i primjerene župnim zborovima, čime se želi omogućiti da u liturgiji sudjeluje čitava zajednica. Misa brevis za sole, mješoviti zbor i orgulje sadrži pjevane dijelove mise Gospodine, Smiluj se, Slavu, Svet i Jaganjče Božji.

